

Høringsnotat

over

Sagsnr.
2016-9716

Doknr.
443835

Dato
09-02-2017

forslag til lov om ændring af lov om drift af landbrugsjorder, registreringsafgiftsloven, lov om kommunale borgerservicecentre og forskellige andre love (Opfølgning på Frikommuneforsøget 2012-2015)

1. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslag blev den 20. december 2016 sendt i høring hos:

Advokatrådet, Advokatsamfundet, Akademikerne, Ankestyrelsen, Aqua Ferskvandscenter, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, AutoBranchen Danmark, Autobranchens Handels- og Industriforening i Danmark, AutoCamperRådet, BDO Kommunernes Revision A/S, Borger- og retssikkerhedschefen i SKAT, Botanisk Have, København, Business Danmark, Bæredygtigt Landbrug, Campingbranchen, Campingrådet, Center for fiskeri, Centralforeningen af Taxiforeninger i Danmark, CEPOS, Cevea, DAKOFA, Danish Operators, Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Jægerforbund, Danmarks Motor Union, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Sportsfiskerforbund, Danmarks Tekniske Universitet (Aqua), Dansk Aktionærforening, Dansk Akvakultur, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk AutoGenbrug, Dansk Automat Brancheforening, Dansk Automobil Sports Union, Dansk Bilbrancheråd, Dansk Bilforhandler Union, Dansk Botanisk Forening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Fåreavl, Dansk Gartneri, Dansk Handicapforbund, Dansk Haveselskab, Dansk Industri, Dansk Land- og Strandjagt, Dansk Landbrugsrådgivning (DLBR), Dansk Lokalsyn, Dansk Ornitologisk Forening, Dansk Pattedyrforening, Dansk Pelsdyravlerforening, Dansk Planteskole-ejerforening, Dansk Skovforening, Dansk Taxi Råd, Dansk Told- og Skatteforbund, Danske Advokater, Danske Biludlejere, Danske Biologer (FaDB), Danske Busvognmænd, Danske Handicaporganisationer, Danske Regioner, Danske Svineproducenter, Danske Synsvirksomheder, Danske Ældregeråd, DANVA, Datatilsynet, DAZA, DCA – Nationalt Center for Fødevarer og Jordbrug, DCE – Nationalt Center for Miljø og Energi, De Danske Bilimportører, De Danske Skovdyrkerforeninger, Den Danske Bilbranche, Den Danske Dommerforening, DESA Dansk Erhvervssammenslutning, Det Centrale Handicapråd, Det Danske Fjerkræråd, Dyrehandlernes Brancheforening, Dyrenes Beskyttelse, Entomologisk Forening, ERFgruppen-Bilsyn, Erhvervspanelet, FDL, FDM, Ferskvandsfiskeriforeningen, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finansrådet, Folketingets Ombudsmand, Forbrugerrådet Tænk, Foreningen af Danske Privathavne, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Foreningen af Miljø-, plan- og naturmedarbejdere i det offentlige (EnviNa), Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for Prydfjerkræ, Friluftsrådet, FSR – Danske Revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Håndværksrådet, Institut for Menneskerettigheder, International Transport Danmark, KL, Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte, Kommunernes Lønningsnævn, Kraka, Københavns Universitet (Life), Københavns Universitet (Science), Københavns Universitet (SNM), Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen Polio-, Trafik- og Ulykkeskadede, Landsforeningen Ældresagen, Landsorganisationen i Danmark (LO), Landsskatteretten, Motorcykel Forhandler For-

eningen, Motorcykel Importør foreningen, Motorhistorisk Samråd, Natur- og Miljøklagenævnet, Rådet for Socialt Udsatte, Sammenslutningen af Karosseribyggere og Autooprettere i Danmark, SKAT, Skatteankestyrelsen, Skovdyrkerforeningerne, Småskovforeningen Danmark, SRF Skattefaglig Forening, Stats- og Kommunalt Ansattes Forhandlingsfællesskab, Statsforvaltningen, Stenomuseet, Verdens Skove, Verdensnaturfonden (WWF), Vestre Landsret, Ældreforum, Ældre Sagen, Østre Landsret, Århus Universitet, Århus Universitet (DCE), Århus Universitet (JVF).

Økonomi- og Indenrigsministeriet har modtaget svar fra:

Bilbranchen, Dansk Erhverv, Danske Busvognmænd, Danske Ældreråd, Datatilsynet, De danske bilimportører, Det kommunale tilsyn (Statsforvaltningen), DI, Dommerforeningen, FDM, Forhandlingsfællesskabet, FSR danske revisorer, Institut for Menneskerettigheder, KL, Kommunernes Lønningsnævn, Landbrug og Fødevarer, LO, Motorhistorisk Samråd, SRF Skattefaglig Forening, Statsforvaltningen, Ældresagen.

Neden for er angivet de væsentligste punkter i de modtagne høringssvar.

2. Høringssvarene

Bilbranchen, Det kommunale tilsyn (Statsforvaltningen), Dommerforeningen, FDM, Institut for Menneskerettigheder, Kommunernes Lønningsnævn, Motorhistorisk Samråd, SRF Skattefaglig Forening, Statsforvaltningen og Ældre Sagen har ingen bemærkninger til lovforslaget.

2.1. Bekæmpelse af kæmpebjørneklo

2.1.1. Generelle bemærkninger

KL og **Landbrug og Fødevarer** tilslutter sig udkastet til lovforslaget.

2.1.2. Bekæmpelse af andre invasive arter

KL anfører i høringssvaret, at forslaget også bør inkludere de invasive arter rynket rose og bjergfyrr på landbrugsjorder og øvrige matrikler – men kun på de begrænsede arealer, hvor de ifølge de statslige Natura 2000-planer for 2015-2021 skal bekæmpes.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Nærværende udkast til lovforslag omhandler for Miljø- og Fødevareministeriets ressort alene en ændring, der giver yderligere mulighed for bekæmpelse af kæmpebjørneklo, hvilket er en opfølgning på Frikommuneforsøget 2012-2015. Det ligger således uden for rammen af nærværende lovforslag at inddrage andre arter end kæmpebjørneklo.

2.1.3. Maksimumpriser for bekæmpelse af kæmpebjørneklo

KL anfører: "De i lovbemærkningerne angivne maksimale priser for bekæmpelse af kæmpebjørneklo matcher maskinel bekæmpelse. Men bekæmpelsen vil ofte skulle ske ved gentagen manuel bekæmpelse, jf. Miljø- og Fødevareministeriets anbefalinger, se <http://svana.dk/natur/national-naturbeskyttelse/invasive-arter/hvad-kan-jeg-selv-goere/bekaempelse/bekaempelse-bjoerne-klo/>."

KL foreslår derfor, at der i lovbemærkningerne tilføjes det følgende med kursiv angivne: "...bør *maskinel* bekæmpelse af kæmpebjørneklo for ejerens eller brugerens regning ikke uden en veldokumenteret begrundelse overstige en maksimumpris per kvadratmeter på 3,81 kr. væsentligt. *Ved manuel bekæmpelse bør prisen per kvadratme-*

ter ikke overstige markedsprisen for en tilsvarende lokalitet. Der fastsættes ikke en minimumspris for bekæmpelsen.”

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Det fremgår af udkastet til bemærkningerne, at maksimumprisen på 3,81 kr. per kvadratmeter er indsat for at sikre, at ejeren eller brugeren ikke rammes uforholdsmæssigt hårdt økonomisk. Den sikring af ejeren eller brugeren bør efter Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse gælde uanset kommunens valg af bekæmpelsesmåde. Ministeriet bemærker yderligere, at det vil blive skrevet ind i bemærkningerne, at maksimumprisen årligt skal reguleres med nettoprisindekset.

2.1.4. Retningslinjer for kommunens bekæmpelse på lodsejerens regning

Landbrug & Fødevarer anfører, at det er vigtigt, at der opstilles meget klare retningslinjer for, hvornår kommunerne kan udføre bekæmpelse for lodsejerens regning, og hvordan sagsgangen skal være. Herunder er det anført, at det er vigtigt, at offentliggørelsen af indsatsplanen finder sted på en måde, så de berørte lodsejere har en reel mulighed for at blive bekendt med indsatsplanen. Landbrug & Fødevarer opfordrer derfor til, at der i forbindelse med offentliggørelsen af indsatsplanen tages kontakt til de lodsejere, der ligger indenfor indsatsplanens område. Endvidere anføres det, at det bør fremgå af indsatsplanen, hvad konsekvensen vil være, såfremt påbud om bekæmpelse ikke overholdes, samt at ejeren eller brugeren fra et retssikkerhedsmæssigt synspunkt gentagne gange gøres opmærksom på, hvad konsekvenserne er, hvis bekæmpelse ikke udføres i overensstemmelse med indsatsplanen, og det foreslås, at kommunen årligt gennemfører en oplysningskampagne om bekæmpelse af kæmpebjørneklo.

Landbrug & Fødevarer understreger vigtigheden af, at forvaltningslovens almindelige bestemmelser om partshøring iagttages. En sådan varsling af påbud indgår ikke i bestemmelserne i dag, og der bør derfor, ifølge Landbrug og Fødevarer, ske en ændring af bekendtgørelsen, således at der er overensstemmelse med forvaltningslovens bestemmelser.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Miljø- og Fødevareministeriet er enig i, at det er vigtigt, at der opstilles retningslinjer for, hvornår kommunen kan foretage bekæmpelse for ejerens eller brugerens regning. Det er dog ministeriets opfattelse, at sådanne retningslinjer også er fastsat i den gældende bekendtgørelse om bekæmpelse af kæmpebjørneklo (bek. nr. 871 af 27. juni 2016), hvor det fremgår, at kommunalbestyrelsen skal offentliggøre forslag til indsatsplan med mindst 8 ugers høring, før planen kan vedtages. Det fremgår også, at indsatsplanen skal indeholde angivelse af omfattede områder, samt at det skal fremgå af kommunens påbud om fjernelse, at kommunen kan foretage bekæmpelsen, hvis påbuddet ikke efterkommes. Endelig fremgår det af bekendtgørelsen, at det skal stå i påbuddet, hvornår kommunen vil foretage kontrol af, om påbuddet er efterkommet, idet det samtidig skal fremgå, at bekæmpelse ved kommunens foranstaltning ved samme lejlighed kan iværksættes.

Ministeriet er endvidere enig i, at forvaltningslovens almindelige bestemmelser om partshøring skal iagttages i forbindelse med kommunens udstedelse af påbud. Partshøring skal således foretages, forinden påbud udstedes. Dette vil ske, selvom parthøringsbestemmelser ikke fremgår af bekendtgørelsen.

2.1.5. Varsling af kommunens bekæmpelse

Landbrug & Fødevarer anfører, at såfremt lodsejer ikke efterkommer et påbud om bekæmpelse, bør der endvidere fastsættes regler om, at kommunen, inden den igangsætter bekæmpelse, skal kontakte lodsejer og informere om, hvor, hvornår og hvordan bekæmpelse planlægges foretaget, og hvis lodsejer herefter ønsker at foretage bekæmpelse selv, skal dette være muligt.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Miljø- og Fødevareministeriet er enig i, at ejeren eller brugeren skal informeres, om hvor og hvornår bekæmpelse vil finde sted. Ministeriet henviser i det hele til "Vejledning om håndhævelse af Naturbeskyttelsesloven, Planloven og Byggeloven (maj 2007)". De beskrevne regler gælder således, uanset at de ikke fremgår af bekendtgørelsen, og det findes derfor ikke nødvendigt at indskrive sådanne regler. Idet ejeren eller brugeren får 14 dages varsel til at foretage bekæmpelsen finder ministeriet, at dette er tilstrækkelig tid for ejeren eller brugeren til at foretage bekæmpelse.

2.1.6. Erstatningsansvar

Landbrug og Fødevarer anfører, at såfremt kommunen på trods af reglerne i bekendtgørelsen gennemfører en bekæmpelse, der strider mod retningslinjer for økologisk drift, plejegræs- eller andre miljøordninger eller som på anden måde påfører lodsejer økonomiske omkostninger ud over omkostningerne ved selve bekæmpelsen, skal kommunen kunne holdes økonomisk ansvarlig herfor, således at lodsejer holdes skadesløs.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Miljø- og Fødevareministeriet bemærker, at en kommunes eventuelle erstatningsansvar skal afgøres efter dansk rets almindelige erstatningsregler.

2.1.7. Muligheden for bødestraf ved manglende efterlevelse af kommunalt påbud

Landbrug & Fødevarer har til lovforslagets specielle bemærkninger anført, at bemærkningen "hvis kommunen vælger at foretage bekæmpelse for ejerens eller brugerens regning forudsættes det, at kommunen ikke samtidig tager initiativ til at indgive politianmeldelse", bør skærpes, eller at det bør skrives ind i loven eller bekendtgørelsen, at kommunerne ikke har mulighed for både at opkræve betaling for bekæmpelse og samtidig foretage politianmeldelse.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

På baggrund af Landbrug & Fødevarers bemærkninger vil Miljø- og Fødevareministeriet udelade forudsætningen fra lovbemærkningerne og i stedet ændre bekendtgørelsen om bekæmpelse af kæmpebjørneklo, således at det ikke vil være muligt for borgerne at ifalde bødestraf for overtrædelse af et kommunalt udstedt påbud.

2.1.8. Dokumentation af kommunens faktiske udgifter til bekæmpelse

Landbrug & Fødevarer finder, at kommunens faktiske udgift til bekæmpelse skal dokumenteres, således at kommunen ikke som udgangspunkt fastsætter en maksimumspris på 3,81 kr.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Miljø- og Fødevareministeriet er enig i, at kommunen skal dokumentere sine faktiske udgifter til bekæmpelsen, og således ikke blot kan opkræve maksimumsprisen.

2.1.9. Bekæmpelse på offentligt ejede arealer

Landbrug & Fødevarer forudsætter, at den foreslåede mulighed for bekæmpelse for ejerens eller brugerens regning også vil gælde for offentlige myndigheder.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Miljø- og Fødevareministeriet kan bekræfte, at kommunens mulighed for at foretage bekæmpelse for ejerens eller brugerens regning også vil gælde for offentlige myndigheder, som er ejere eller brugere af et areal.

2.1.10. Valg af den billigste og bedste bekæmpelsesmetode

Landbrug & Fødevarer anfører, at det følger af bemærkningerne til frikommuneloven, at frikommunens bekæmpelse for ejerens eller brugerens regning skal foretages efter den billigste og bedste bekæmpelsesmetode. Landbrug & Fødevarer finder, at dette hensyn også bør medtages i dette lovforslag.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Bekæmpelse af kæmpebjørneklo kan ske effektivt på flere måder, enten via fysisk/maskinel bekæmpelse eller bekæmpelse ved hjælp af plantebeskyttelsesmidler. Kommunen kan i deres indsatsplan for bekæmpelse af kæmpebjørneklo have taget stilling til, hvilke bekæmpelsesmetoder kommunen vil benytte på de arealer, kommunen forvalter. Hvis kommunen bekæmper kæmpebjørneklo på private arealer, skal denne bekæmpelse som udgangspunkt gennemføres efter den billigste og bedste bekæmpelsesmetode. Hvis kommunen ikke ønsker at benytte kemiske bekæmpelsesmetoder på egne arealer, kan dette forhold også gælde for de private arealer, hvor lodsejeren ikke selv bekæmper planten, og opgaven derfor udføres af kommunen. Hvis kommunen omvendt bruger kemiske midler til bekæmpelse af kæmpebjørneklo, skal det sikres, at den valgte bekæmpelsesmetode ikke er til skade for økologiske bedrifter eller er i modstrid med anden regulering for arealet.

Miljø- og Fødevareministeriet vil på den baggrund skrive i bemærkningerne, at bekæmpelsen skal foretages efter den bedste og billigste metode indenfor rammen af kommunens indsatsplan for bekæmpelse af kæmpebjørneklo.

2.1.11. Tydeliggørelse af, at klager ikke har opsættende virkning

Landbrug & Fødevarer anbefaler, at det tydeliggøres i loven eller bekendtgørelsen, at klager ikke har opsættende virkning.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Miljø- og Fødevareministeriet finder ikke umiddelbart grundlag for en ændring, da det følger af de almindelige forvaltningsretlige regler, at udgangspunktet er, at indgivelse af klage ikke har opsættende virkning, hvorfor det alene er angivet i bemærkningerne.

2.1.12. Opfølgning på lovændringen

Landbrug & Fødevarer foreslår, at lovændringen følges op af en vejledning, og Landbrug & Fødevarer finder det hensigtsmæssigt at evaluere loven efter en periode på 3 år.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Miljø- og Fødevareministeriet udarbejder løbende vejledning bl.a. vedrørende bekæmpelse af kæmpe-bjørneklo, og ministeriet vil på baggrund af den foreslåede lovændring udarbejde en vejledning i anvendelsen af de nye regler.

Ministeriet noterer opfordringen til at evaluere loven efter 3 år og vil inddrage dette i sine løbende overvejelser.

2.2. Afgiftsfri busser

2.2.1. Generelle bemærkninger

Danske Ældreåd, De Danske Bilimportører og KL tilslutter sig udkastet til lovforslaget.

2.2.2. Uddannelse af chauffører, evt. statsligt provenutab samt konkurrence med private busselskaber

Dansk Erhverv anfører, at brancheorganisationen generelt støtter lovinitiativer, der sikrer en effektiv organisering og åbner op for åben konkurrence og øget frit valg for borgeren. Organisationen kan imidlertid ikke støtte den del af lovforslaget, der vedrører institutionsbusser.

Dansk Erhverv finder, at kommunerne med forslaget får en konkurrencemæssig fortrinsstilling i forhold til de private busselskaber, der er omfattet af en række krav til erhvervsmæssig personbefordring.

Dansk Erhverv anfører, at kommunerne ikke skal leve op til samme krav til grunduddannelse, løbende efteruddannelse og erfaring hos den person, der fører bussen som en privat operatør.

Dansk Erhverv bemærker endvidere, at lovforslaget ikke forholder sig til det forventelige provenutab, der vil være en konsekvens af, at flere kommunalt ejede busser fremover bliver fritaget for registreringsafgift.

Danske Busvognmænd er af den opfattelse, at lovforslaget potentielt kan reducere det provenu, staten opnår i forbindelse med indregistrering af busser til ikke-erhvervsmæssig personbefordring.

Danske Busvognmænd anfører videre, at den erhvervsmæssige personbefordring med bus er omfattet af lov om buskørsel og herunder en række krav til tilladelser, faglighed, økonomi og vandel til operatøren / køretøjsejeren. Tilsvarende er der krav om såvel grunduddannelse som løbende efteruddannelse og erfaring hos den person, der fører bussen.

En konsekvens af lovforslaget (øget fleksibilitet) vil ifølge Danske Busvognmænd være, at den mængde buskørsel, der udføres af og for plejecentre og lignende institutioner, forøges. Dermed vil en større trafikmængde blive udført af institutioner (og chauffører), der ikke har de økonomiske og faglige forudsætninger, der kræves i henhold til lov om buskørsel. Alt andet lige vil beboerne og de hjemmeboende ældre, der benytter bustrafikken, ifølge Danske Busvognmænd, få et ringere og mindre fagligt velfunderet kørselstilbud, end tilfældet er i dag.

DI anfører, at der med lovforslagets § 2 åbnes for, at flere kørselsopgaver vil kunne udføres som ikkeerhvervsmæssig transport, opgaver der således ikke vil være omfattet af lov om buskørsel mv. og de deraf følgende krav til tilladelser, faglighed, økonomi og vandel til operatøren / køretøjsejeren. Tilsvarende er der krav om såvel grundud-

dannelse som løbende efteruddannelse og erfaring hos den person, der fører bussen. Med den foreslåede lovændring vil en større transportmængde blive udført af institutioner (og chauffører), der ikke har de økonomiske og faglige forudsætninger, der kræves i henhold til lov om buskørsel.

DI tilføjer, at det i forbindelse med ændringens gennemførelse er vigtigt, at det med løbende tilsyn sikres, at institutionerne ikke bevæger sig ud over de i loven omhandlede kørselsopgaver.

Skatteministeriets bemærkninger

Formålet med forslaget er at skabe mulighed for en mere effektiv lokal opgaveløsning til gavn for borgerne. Dette sker på baggrund af erfaringerne med frikommuneforsøgene.

Baggrunden for, at det i bemærkningerne til lovforslaget er skønnet, at der ikke vil være noget mindreprovenu, er en antagelse om, at den øgede fleksibilitet vil kunne gå flere veje. Nogle institutioner eller tilbud kan ved at slå sig sammen om busserne, med fordel, kunne klare sig med færre busser, mens andre i fællesskab vil kunne udnytte flere busser.

Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen oplyser, at institutioner ikke vil skulle opfylde buslovgivningens krav til økonomi. Men når det gælder førere af busser, er reglerne ændret pr. 1. januar 2017, således at førere af ikke-erhvervsmæssige busser, der modtager betaling for at føre bussen, skal opfylde samme krav om grundlæggende kvalifikationsuddannelse og efteruddannelse hvert 5. femte år, på samme måde som chauffører, der f.eks. kører for en busvognmand. De skal dog ikke have erhvervskørekort. Dette gælder f.eks. for altmuligmanden på ældrecentret, læreren og pædagogen.

Undtagelsen er, hvis bussen føres af en frivillig hjælper, der ikke modtager betaling af nogen art for at føre bussen. I givet fald er der kun krav om kørekort til bus.

Hvis institutionen har en bus godkendt i en nedstolet udgave til højst 8 passagerer, skal føreren – i modsætning til føreren af erhvervsmæssige biler – ikke opfylde andre krav end kørekortskrav.

2.3. Fælleskommunale callcentre

2.3.1. Generelle bemærkninger

Dansk Erhverv støtter forslaget under henvisning til, at det kan medføre en mere effektiv kommunal organisering.

KL bemærker, at lovforslaget indeholder en hjemmel, der gøre det muligt, at medarbejdere i fælleskommunale callcentre, som yder service til personer med bopæl i de deltagende kommuner, kan få adgang til de deltagende kommuners systemer. Det er KL's vurdering, at dette kan styrke både nye og allerede etablerede fælleskommunale samarbejder og styrke kommunernes mulighed for at yde og facilitere en nær og tilgængelig, sammenhængende og effektiv service for og med borgere og virksomheder.

2.3.2. De ansattes rettigheder og pligter i fælleskommunale callcentre

Forhandlingsfællesskabet finder, at der er behov for klarhed over arbejdsgiveransvar og ansættelsesvilkår m.v. i forhold til arbejdet i fælleskommunale callcentre. Det bør således, ifølge Forhandlingsfællesskabet, tydeligt fremgå af lovbemærkningerne,

at medarbejderne i callcentret er ansat i én kommune, og at medarbejderne som følge af denne kommunes samarbejde med andre kommuner i et fælleskommunalt callcenter kan varetage opgaver på vegne af andre kommuner.

Forhandlingsfællesskabet foreslår endvidere, at det uddybes i bemærkningerne, hvad der ligger i at varetage opgaver "på vegne af og under ansvar over for kommunalbestyrelsen i denne anden kommune". Forhandlingsfællesskabet finder det f.eks. vigtigt at få præciseret, at ansvaret ved denne konstruktion ligger i kommuner og ikke hos de enkelte medarbejdere.

Landsorganisationen Danmark (LO) bemærker, at det må være forudsætning for etablering af fælleskommunale callcentre, at der skabes klarhed over, hvilke rettigheder og pligter medarbejdere i callcentre har, når de som ansatte i en kommune varetager opgaver vedrørende forhold i en anden kommune.

Økonomi- og Indenrigsministeriets bemærkninger

Af de specielle bemærkninger til lovforslagets § 5, nr. 3, fremgår, hvad der skal forstås ved fælleskommunale callcentre, herunder at samarbejdsmodellen indebærer, at medarbejdere i én kommune, når de i callcentret varetager opgaver vedrørende borgere eller virksomheder i en anden kommune, varetager opgaver på vegne af og under ansvar over for kommunalbestyrelsen i denne anden kommune. Det fremgår endvidere, at der således er tale om, at kommunalbestyrelserne overlader opgaver til hinanden ved delegation.

Økonomi- og Indenrigsministeriet skal i den forbindelse bemærke, at den enkelte medarbejders rettigheder og pligter følger af de almindelige regler for ansættelse i det offentlige. Det er således den kommune, hvor vedkommende medarbejder er ansat, der er ansættelsesmyndighed.

Da der ikke skal gælde særlige regler for medarbejdere, der arbejder i fælleskommunale callcentre, finder Økonomi- og Indenrigsministeriet det ikke hensigtsmæssigt at beskrive de ansattes rettigheder og pligter nærmere i lovforslaget.

Bemærkningerne giver ikke anledning til ændringer.

2.3.3. Om hjemlen til behandling af oplysninger

KL vurderer, at borgere og virksomhederne vil kunne modtage en bedre service, såfremt callcentrene tillige får ret til at modtage oplysninger fra borgerne, og at medarbejderne kan indberette oplysningerne til nye og eksisterende sager. KL oplyser i den forbindelse, at kommunerne rent teknisk vil kunne blive klar til opgaven med f.eks. den kommende fælleskommunale løsning SAPA (Sags- og partsoverblik). I forlængelse heraf foreslår KL, at den foreslåede § 3a, stk. 2, i lov om kommunale borgerservicecentre, ændres fra "... adgang til de deltagende kommuners elektroniske dokumenthåndteringssystemer" til "adgang til de samme oplysninger som den delegerende kommune". KL begrundet ændringsforslaget i ønsket om at undgå konkrete form-/systemkrav, da det kommunale it-systemlandskab er under konstant forandring.

Økonomi- og Indenrigsministeriets bemærkninger.

Økonomi- og Indenrigsministeriet bemærker indledningsvis, at det fremgår af de specielle bemærkninger til lovforslagets § 5, nr. 3, at der med elektroniske dokumenthåndteringssystemer forstås de deltagende kommuners almindelige sagsbehandlingssystemer. Denne formulering finder ministeriet er dækkende.

KL foreslår, at medarbejderne tillige skal kunne modtage oplysninger fra borgerne til

de sager, som borgerne har. Dette forslag ligger ud over, hvad der i bestemmelsen i § 29 a i lov om frikommuner forsøgs-mæssigt er givet hjemmel til, idet der her alene er hjemmel til, at de deltagende kommuner kan oplyse borgerne om status i borgerens sag.

Det fremgår således af de specielle bemærkninger til bestemmelsen i § 29 a i lov om frikommuner, at der med service forstås håndtering af telefoniske henvendelser fra borgere om status i de verserende sager, som borgeren, der retter henvendelse til callcentret, er part i. Som eksempel på en sådan henvendelse kan f.eks. nævnes forespørgsel om status på en verserende sag, som borgeren har i en af de deltagende kommuner, herunder f.eks. forventet sagsbehandlingstid eller bekræftelse af modtagelse af brev eller mail fra borgeren.

Formålet med herværende lovforslag er at udbrede fire konkrete frikommuneforsøg, som generelle muligheder for alle kommuner, herunder forsøget vedrørende fælleskommunale callcentre.

Det ligger derfor uden for rammerne af dette lovforslag at udvide de opgaver, som et fælleskommunalt callcenter kan varetage.

Bemærkningerne giver ikke anledning til ændringer.

Forhandlingsfællesskabet foreslår, at det anføres eksplicit i lovbemærkningerne, at § 3 a, stk. 2, skal forstås sådan, at loven giver direkte hjemmel til at udveksle og behandle personoplysninger i henhold til persondataloven og forvaltningsloven.

Økonomi- og Indenrigsministeriets bemærkninger.

Økonomi- og Indenrigsministeriet bemærker, at det fremgår af de specielle bemærkninger til lovforslagets § 5, nr. 3, at den foreslåede bestemmelse giver mulighed for, at medarbejdere i et fælleskommunalt callcenter, som yder service til borgere og virksomheder i en af de kommuner, der deltager i det fælleskommunale callcenter, kan tilgå de deltagende kommuners elektroniske dokumenthåndteringssystemer ved borgerens eller virksomhedens henvendelse til det fælleskommunale callcenter.

Det fremgår endvidere af de specielle bemærkninger til lovforslagets § 5, nr. 3, at persondatalovens regler finder anvendelse ved opslag i de deltagende kommuners elektroniske systemer, og at det forudsættes, at en eventuel indhentelse af oplysninger omfattende af forvaltningslovens § 28, stk. 2, kun kan ske i det omfang, det er nødvendigt, for at callcentret kan yde den service, som følger af bestemmelsen i § 3 a, stk. 1.

Økonomi- og Indenrigsministeriet finder, at beskrivelsen af den konkrete hjemmel til behandling af oplysninger i bemærkningerne er retvisende.

Bemærkningerne giver ikke anledning til ændringer.

2.3.4. Om persondatarelige aspekter

Datatilsynet bemærker, at der ved lovforslaget indsættes en ny bestemmelse i lov om kommunale borgerservicecentre (§ 3 a, stk.1), om at kommunalbestyrelsen sammen med en eller flere andre kommunalbestyrelser kan beslutte at oprette et fælleskommunalt callcenter, som yder service til borgere og virksomheder i de kommuner, der deltager i det fælleskommunale callcenter, og at det endvidere følger af forslaget til en ny § 3 a, stk. 2, at det fælleskommunale callcenter til brug for varetagelsen af den i stk. 1 nævnte service har adgang til de deltagende kommuners elektroniske dokumenthåndteringssystemer.

Datatilsynet noterer sig, at bestemmelsen har samme ordlyd som frikommunelovens § 29 a.

Datatilsynet noterer sig endvidere, at det af de specielle bemærkninger til lovforslagets § 5, bl.a. fremgår, **at** persondatalovens regler finder anvendelse ved opslag i de deltagende kommuners elektroniske systemer, **at** de enkelte deltagende kommuner i et fælleskommunalt callcenter vil være dataansvarlig, **at** den kommune, der som led i callcenterfunktionen foretager opslag i de øvrige deltagekommuners systemer på vegne af disse kommuner, er databehandler for disse kommuner, og **at** der skal indgås en databehandleraftale mellem de enkelte kommuner.

Datatilsynet henviser endvidere generelt til pkt. 4 i tilsynets hørings svar af 18. marts 2013 til Økonomi- og Indenrigsministeriet, som blev afgivet i forbindelse med høringen over lovforslag nr. 188 af 20. marts 2013 om ændring af lov om frikommuner vedrørende § 29 a om fælleskommunale callcentre.

Datatilsynet fremhævede i sit hørings svar af 18. marts 2013 i pkt. 4 særligt med hensyn til identifikation af borgeren, der retter henvendelse til callcentret, at den dataansvarlige myndighed skal sikre sig, at medarbejderne i callcentret kun afgiver personoplysninger til den rette person. Tilsynet understregede, at datasikkerheden ikke måtte baseres alene på, at borgeren kan oplyse et personnummer. Datatilsynet opfordrede til, at problemstillingen om sikring af identiteten indgik i det videre arbejde.

Datatilsynet anførte videre bl.a. i sit hørings svar af 18. marts 2013 i pkt. 4, at persondatalovens begrænsninger navnlig ligger i kravet om, at offentlige myndigheder ikke må behandle eller have adgang til oplysninger, som de ikke har behov for i forbindelse med deres konkrete myndighedsudøvelse. En generel adgang for medarbejdere til alle borgerrelaterede oplysninger var efter tilsynets opfattelse meget vidtgående og vanskelig at forene med visse af persondatalovens bestemmelser.

Økonomi- og Indenrigsministeriets bemærkninger.

Efter persondatalovens § 41, stk. 3, skal såvel private virksomheder som offentlige myndigheder, der er dataansvarlige, træffe de fornødne tekniske og organisatoriske sikkerhedsforanstaltninger mod, at oplysninger hændeligt eller ulovligt tilintetgøres, fortabes eller forringes eller kommer til uvedkommendes kendskab, misbruges eller i øvrigt behandles i strid med loven.

Den dataansvarlige - og en eventuel databehandler - skal derfor sikre sig, at den, der meddeles oplysninger til, er rette person, så oplysninger om den registrerede ikke kommer til uvedkommendes kendskab. Der må kun udleveres oplysninger, når vedkommende har legitimeret sig behørigt, eller når der på anden måde er skabt sikkerhed for, at den, der f.eks. fremsætter en indsigtbegæring, er identisk med den person, som oplysningerne vedrører.

Der gælder ikke specifikke regler for, hvorledes dette skal sikres. Navnlig i forbindelse med udlevering af fortrolige oplysninger, herunder særligt oplysninger om rent private forhold (f.eks. oplysninger om strafbare forhold samt oplysninger om helbredsforhold og væsentlige sociale problemer), er det vigtigt at sikre, at oplysningerne ikke udleveres til uvedkommende.

Ved telefoniske henvendelser og ved elektroniske henvendelser i form af en e-post, der ikke er forsynet med elektronisk signatur med tilhørende kvalificeret certifikat, skal der ligeledes træffes de fornødne sikkerhedsforanstaltninger for, at der kun udleveres oplysninger til de rette personer. Det kan f.eks. være nødvendigt at foretage en kontroloprøring.

Det er ikke tilstrækkelig legitimation, at en person ved personligt fremmøde eller ved

telefonisk henvendelse er i stand til at oplyse en registreret persons personnummer.

Her skal det på anden måde sikres, at den pågældende er identisk med den registrerede eller på andet grundlag, f.eks. en fuldmagt, har lovlig adgang til oplysningerne. I sidste ende beror det på en konkret vurdering i den enkelte situation, hvilke sikkerhedsforanstaltninger der skal træffes ved udlevering af oplysninger.

Der henvises til vejledning om registreredes rettigheder efter reglerne i kapitel 8-10 i lov om behandling af personoplysninger (vejledning nr. 126 af 10. juli 2000).

Økonomi- og Indenrigsministeriet skal endvidere henvise til, at det fremgår af de specielle bemærkninger til lovforslagets § 5, nr. 3, at det er de deltagende kommuner, der som dataansvarlige har pligt til at sikre sig, at callcentret indrettes i overensstemmelse med persondatalovens og sikkerhedsbekendtgørelsens bestemmelser.

Det fremgår endvidere af de specielle bemærkninger til lovforslagets § 5, nr. 3, at det fælleskommunale callcenters adgang til de deltagende kommuners elektroniske dokumenthåndteringssystemer alene må omfatte de oplysninger, som er nødvendige for callcentrets varetagelse af dets serviceopgave.

Det fremgår endelig af de specielle bemærkninger til lovforslagets § 5, nr. 3, at brugen af medarbejdere til løsning af opgaver på tværs af flere kommuner gør det påkrævet, at der i forbindelse med etableringen af fælleskommunale callcentre og IT-understøttelsen heraf er fokus på behandlingssikkerheden, herunder med hensyn til styring af brugerrettigheder, interne kontrolordninger samt uddannelse og vejledning af medarbejderne om behandling af personoplysninger.

Bemærkningerne giver ikke anledning til ændringer.

2.3.5. Om mulighed for samarbejde med private

Dansk Erhverv finder det afgørende, at det udtrykkeligt kommer til at fremgå af loven, at kommuner kan samarbejde med private om løsningen af callcenteropgaver. Dansk Erhverv bemærker i forlængelse heraf, at såfremt de opgaver, som callcentrene varetager, indebærer myndighedsudøvelse, bør der udtrykkelig tages stilling til, om de private aktører kan varetage disse myndighedsopgaver eller ej. Derfor vil det efter Dansk Erhvervs opfattelse være oplagt, at det i loven eller lovbemærkningerne defineres, hvilke opgaver der ikke indebærer myndighedsudøvelse.

Økonomi- og Indenrigsministeriets bemærkninger.

Lovforslaget har til formål at skabe hjemmel til, at kommunale medarbejdere på tværs af kommunegrænser kan varetage vejledningsopgaver i forhold til borgerne for derved mere effektivt at udnytte de kommunale ressourcer.

Bemærkningerne giver ikke anledning til ændringer.

2.3.6. Moms

FSR (Danske Revisorer) efterlyser Skatteministeriets holdning til den momsmæssige behandling for ydelser leveret til andre borgere end kommunens egne fra callcentrene og spørger i den forbindelse om,

- der er tale om levering mod vederlag?
- ydelserne er omfattet af momslovens § 9 eller § 13?

- hvordan Skatteministeriet påtænker, at dette skal behandles i forhold til momslovens bestemmelser generelt med hensyn til momsfradraget?

Skatteministeriets bemærkninger

Moms forvaltes af SKAT, som også står for fortolkningen af momsloven og momssystemdirektivet. Kommentaren fra FSR er derfor blevet forelagt SKAT. SKAT udtaler, at der ved en momsmæssig vurdering særligt ses på om der er tale om levering mod vederlag.

Umiddelbart er det SKAT's opfattelse, at callcentrenes aktiviteter falder uden for momslovens anvendelsesområde.

Der er tale om et samarbejde mellem 2 eller flere kommuner, som foregår på et selvstændigt retligt grundlag, hvor private udbydere ikke kan operere, dvs. at kommunen ikke anses for at være afgiftspligtig i betydningen: "andre statslige, regionale og kommunale institutioner end offentlige forsyningsvirksomheder, for så vidt de leverer varer og ydelser i konkurrence med erhvervsvirksomheder."

SKAT tilføjer, at når aktiviteten falder uden for momslovens anvendelsesområde, skal der ikke tages stilling til, om ydelserne er omfattet af momslovens § 9 (leverancer) eller § 13 (fritagelser), og der skal heller ikke tages stilling til momsfradraget.